

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Gf.IV.40.017/2023/23.

A felperes:

felperes (cím1)

A felperes képviselője:

Dr. Garai Atilla ügyvéd (cím2)

Az alperes:

alperes (cím3)

Az alperes képviselője:

Dr. Gaál I. Péter ügyvéd (cím4)

Az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a beavatkozó:

beavatkozó (cím5)

A beavatkozó jogi képviselője:

Dr. Hadházi Éva ügyvéd (cím6)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

alperes (39. sorszám alatt)

A per tárgya: kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Pécsi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

37.G.20.193/2020/37. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperes perköltség és feljegyzett eljárási illeték fizetésére kötelezését és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek összesen 3.724.074 (hárommillió-hétszázhuszonnégyezer-hetvennégy) forint elsőfokú, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget, az alperesi beavatkozónak 800.000 (nyolcszázezer) forint első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az felperest, hogy fizessen meg az államnak, az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára az esedékesség napjáig 1.248.059 forint meg nem fizetett elsőfokú eljárási illetéket és 2.080.100 (kétmillió-nyolcvanezer-száz) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. Az esedékesség

napja a jelen határozat meghozatalát követő 60. nap. Az illeték megfizetése során a közlemény rovatban a Pécsi Ítéltábla megnevezését, a jelen határozat ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát fel kell tüntetnie.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a Baranya Megyei Bíróság a 2008. április 11-én kelt, 8.G.40.104/2004/199. számú ítéletével a cég1 Kft.-t az cég2 Kft. javára 95.924.540 forint és járulékai megfizetésére kötelezte. A Pécsi Ítéltábla Gf.IV.30.140/2008/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a marasztalási összeget 114.946.000 forintra felemelte. A Kúria a bíróság jogerős ítéletét hatályában fenntartotta.
- [2] Az cég2 Kft. ellen 2008. május 8-i kezdő időponttal felszámolási eljárás indult, felszámolója az alperes volt. A felszámolási eljárást megelőzően az cég2 Kft. kényszer-végelszámolás alatt állt, a végelszámoló a végelszámoló volt, aki a felszámolási eljárás megindulását követően, 2008. július 10-én tájékoztatta az alperest, hogy a korábbi vezető tisztségviselő többszöri ígéret ellenére sem adott át részére iratanyagot. A végelszámoló megküldte az alperesnek az általa készített, "nullás" végelszámolási zárómérleget, a bejelentett hitelezők listáját és tájékoztatta a felszámolót a fent körülírt peres eljárásban hozott elsőfokú bírósági ítéletről.
- [3] A cég1 Kft.-vel szemben is felszámolási eljárás indult, az alperes 2010. március 2. napján kérte a Pécsi Ítéltábla jogerős ítélete alapján 114.946.000 forint tőkekövetelés, a bejelentés napjáig esedékes 88.540.698 forint kamatkövetelés, valamint 4.138.056 forint első- és 1.050.000 forint másodfokú perköltség nyilvántartásba vételét. A cég1 Kft. „f.a.” felszámolója a 2010. április 8. napján kelt levélben tájékoztatta az alperest, hogy a hitelezői igényt nyilvántartásba vette, és az 1991. évi XLIX. törvény (Csódtv.) 57.§ (1) bekezdés f) pontjába sorolta. Az alperes a besorolást nem vitatta, kifogást nem nyújtott be. Ezt követően, 2010. június 11-én a cég1 Kft. „f.a.” felszámolója tájékoztatta az alperest, hogy adminisztratív hiba folytán az cég2 Kft. „f.a.” hitelezői igényéből 88.540.698 forint összeget helytelen hitelezői kategóriába sorolt tekintettel arra, hogy ez az összeg kamatkövetelés, ezért "g" kategóriába tartozik. Közölte, hogy az cég2 Kft. „f.a.” hitelezői igényét - helyesen - akként veszi nyilvántartásba, hogy az „f” kategóriában 122.134.056 forint, „g” kategóriában 88.540.698 forint, „f” kategóriában 100.000 forint (1% regisztrációs díj). A módosított besorolásra az alperes észrevételt nem tett, kifogást nem terjesztett elő.
- [4] A cég1 Kft. „f.a.” felszámolója 2011. május 2-án nyújtott be közbenső mérleget, melynek jóváhagyása után az cég2 Kft. „f.a.” f) pontba sorolt hitelezői igényéből 11.000.000 forint kielégítésre került.
- [5] A Pécsi Törvényszék a 2012. november 22-én jogerőre emelkedett, 5.Fpk.02-08-000251/122. számú végzésével az cég2 Kft. „f.a.” felszámolását befejezte, az adóst megszüntette, a cég1 Kft. "f.a." adóssal szemben fennálló, a felszámolási zárómérlegben szereplő 50.846.941 forint követelést a két tag között osztotta fel, cég2 ügyvezető 45.762.247 forintot és járulékai, a felperesnek 5.084.694 forint és járulékai követelést adott át. 2013. január 25-én az cég2 Kft. „f.a.” két tagja egymással engedményezési szerződést kötött, mely alapján a felperes vált a cég1 Kft. „f.a.”-val szembeni teljes követelés jogosultjává.
- [6] A felperes 2013. január 9-én - még cég2 ügyvezető együtt - kérte a cég1 Kft."f.a." felszámolóját, hogy az cég2 Kft. "f.a." hitelezői igénye korábbi besorolását módosítsa arra

hivatkozással, hogy az eredeti jogosult, az cég2 Kft. "f.a." a Csődtv. 57.§ (1) bekezdés d) pontja szerinti mikrovállalkozásnak minősül. A felszámoló tájékoztatta a felperest, hogy miután a hitelező a jogorvoslati határidő alatt a felszámolói besorolást nem vitatta, azt módosítani nem lehet. Ezt követően azonban a 2013. augusztus 8. napján benyújtott zárómérleget visszavonta, módosította a hitelezői besorolást, és a felperes teljes követelését a Csődtv. 57.§ (1) bekezdés b) pontjába sorolta, mint óvadékkal biztosított követelést. A módosított besorolás ellen a bank kifogást nyújtott be. A Fővárosi Törvényszék 5.Fpkh.01-14-000235/11. számú végzésével a kifogást megalapozottnak találta és a felszámoló intézkedését megsemmisítette, kötelezte a felszámolót, hogy a felperes hitelezői igényét a Csődtv. 57.§ (1) bekezdés f) pontja szerint vegye nyilvántartásba. Az elsőfokú bíróság végzését a felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 19.Fpkhf.44.284/2015/13. számú végzésével helybenhagyta, melyet a Kúria a jogerős végzésével hatályában fenntartott azzal az indokolással, hogy a felperes követelése nem minősül óvadékkal biztosított követelésnek.

- [7] A Fővárosi Törvényszék a 2017. december 18-án kelt, 5.Fpk.842/2009/62. számú végzésével a cég1 Kft. „f.a.” gazdálkodó szervezetet 2018. február 3-i hatállyal megszüntette, a felszámolási eljárást befejezte. Megállapította, hogy az adós fennmaradó készpénzvagyonából 10.545.957 forint a felperest illeti, így a felperesnek 40.300.984 forint ki nem elégített hitelezői követelése maradt fenn. A követelés "d" kategóriába sorolása esetén a követelés teljes mértékben kielégítést nyert volna.
- [8] Ezt követően a felperes a hitelezői igényéből - a Fővárosi Törvényszék 19.G.44.341/2017. számú perének eredményeként - további megtérülésre került sor, ezáltal a ki nem elégített hitelezői igénye 20.800.984 forintra csökkent.
- [9] A felperes a 2020. április 29. napján előterjesztett keresetében az alperest a Csődtv. 54.§ (1) bekezdése, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 339.§ (1) bekezdése alapján, kártérítés címén 20.800.984 forint és ennek 2018. február 5. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét arra alapította, hogy az alperes, mint az cég2 Kft. „f.a.” felszámolója a cég1 Kft. "f.a." elleni felszámolási eljárásban az cég2 Kft. „f.a.” hitelezői igényének nyilvántartásba vétele során nem a tőle elvárható gondossággal járt el, az igényt nem kérte a Csődtv. 57.§ (1) bekezdés d) pontja szerint besorolni, a felperes e mulasztással okozati összefüggésben károsodott, helyes besorolás esetén ugyanis hitelezői igénye 100%-ban megtérült volna. Arra hivatkozva állította, hogy az alperes magatartása nem felelt meg a tőle elvárható magatartás követelményének, mert a részére átadott iratokból minden "gond nélkül, könnyedén és utánajárás nélkül" megállapíthatta volna, hogy az cég2 Kft. megfelelt a kis- és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló 2004. évi XXXIV. számú törvény (a továbbiakban: KKV tv.) 3.§ (3) bekezdése szerinti követelményeknek, mikrovállalkozásnak minősült a hitelezői igénybejelentéskor, 2010 évben. Álláspontja szerint ennek megállapítására a KKV. 5. § (1) bekezdése szerint alkalmas okirat felszámoló részére 2009. évben átadott záróleltár, éves beszámoló, zárómérleg, iratjegyzék alkalmas volt, emellett hivatkozott arra is, hogy a 2009. évi beszámolót kellett volna a felszámolónak figyelembe vennie, tekintettel arra, hogy az igénybejelentés 2010. március napján történt meg. Értelmezése szerint ennek megfelelő volt az cég2 Kft. 2009. május 19. napján kelt felszámolási közbenső mérlege.
- [10] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen elévülési kifogást terjesztett elő, álláspontja szerint az elévülés kezdő időpontja 2012. június 22-e, amikor a cég1 Kft. "f.a." felszámolója egy másik hitelező - bank - hitelezői igényét "f" kategóriás hitelezői igényként nyilvántartásba vette, és ezért a vagyon többé nem nyújtott fedezetet a követelés kielégítésére. A keresetet érdemben is vitatta, állította, hogy felszámolói kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, nem tanúsított felróható magatartást, és hiányzik az ok-okozati összefüggés is. Az

okozati összefüggés hiányát egyrészt arra hivatkozva állította, hogy az cég2 Kft. "fa" mint felszámolás alatt álló cég a hitelezői igénybejelentés időpontjában nem felelt meg a d) pontos besorolás követelményeinek, hivatkozott arra, hogy a Csódtv. 57.§ (1) bekezdés d) pontját beiktató, 2000. évi CXXXVII. számú törvény indokolása szerinti cél, a mikrovállalkozások támogatása gazdaságpolitikai érdekből - melyet az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságoknak figyelembe kell venni a jogszabályok értelmezésénél - kizárja a felszámolás alatt álló vállalkozás mikrovállalkozási minősítését, a felszámolási eljárás célja ugyanis nem a gazdasági életbe való visszavezetés, hanem a Csódtv. 1.§ (3) bekezdése szerint az, hogy a fizetésektelen adós hitelezői a törvényben meghatározott módon kielégítést nyerjenek. Utalt arra, hogy ez a cél maradéktalanul meg is valósult. Ezen túl, az okozati összefüggés hiánya körében hivatkozott arra is, hogy a felperes kárát a cég1 Kft felszámolója okozta a bank hitelezői igényének jogellenes nyilvántartásba vételével, a bank követelésének nyilvántartásba vétele nélkül a felperes követelése megtérült volna. Nem vitatta, hogy nem kérte a hitelezői igény „d” kategóriába történő besorolását, hangsúlyozta azonban, hogy magatartása az adott helyzetnek megfelelő volt, mert nem állt rendelkezésére olyan hiteles okirat, amivel e besorolást alátámaszthatta volna, a végelszámolási zárómérleg és a közbenső mérleg csupán a rendelkezésre álló információk alapján készült, hiteles képet a társaság adatairól iratanyag hiányában nem tartalmazott, tekintettel arra, hogy az adós vezető tisztségviselője - a felperes jogelődje, cég2 ügyvezető - a cég iratanyagát sem a végelszámolónak, sem a felszámolónak nem adta át. Hivatkozott arra is, hogy a felperes kárenyhítési, kárelhárítási kötelezettségét elmulasztotta, e körben pedig egyrészt arra, hogy az cég1 Kft.-vel szembeni követelés érvényesítésének biztosítékáról - a perfeljegyzésről - lemondott, nem járt el kellő körültekintéssel a letét elfogadásakor, másrészt arra, hogy a felperes a bank követelésének vitatásával a kárt elháríthatta volna.

- [11] Az alperesi beavatkozó az alperes által előadottakat kérte saját nyilatkozatának tekinteni.
- [12] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest 20.800.984 forint tőke, ennek 2018. február 5. napjától számított késedelmi kamata, 1.750.000 forint perköltség, továbbá 1.248.059 forint feljegyzett elsőfokú eljárási illeték fizetésére. Az elévülési kifogását alaptalannak találta, e körben kifejtette, hogy a rPtk. 360.§ (1) bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor válik esedékessé, a kártérítési igény érvényesítésének előfeltétele a kár bekövetkezése, a felperes kára - hitelezői igénye kielégítésének megghiúsulása - a cég1 Kft. "f.a." felszámolási eljárásának befejezésekor, 2017. december 18. napján - következett be, ekkor nyílt meg az alperessel szembeni igényérvényesítés lehetősége, ezért követelése nem évült el.
- [13] A keresetet érdemben vizsgálva az alperes kártérítési felelősségét azért találta megállapíthatónak, mert álláspontja szerint az alperestől, mint felszámolótól - mivel rendelkezett a besoroláshoz szükséges okiratokkal (zároleltár, éves beszámoló, zárómérleg, végelszámolási zárómérleg), információkkal - az lett volna elvárható, hogy a Csódtv. 57.§ (1) bekezdés d) pontja szerinti kategóriába sorolás feltételei fennállását észlelje, és kérje ebbe a kategóriába történő hitelezői igénybesorolást. Az alperes a követelés bejelentésekor nem kérte a követelés "d" kategóriába történő besorolását, amennyiben azt ilyen módon jelenti be, úgy a felperes hitelezői igénye 100%-ban kielégítést nyert volna. Kifejtette, hogy az alperes - hivatkozásával ellentétben - a hitelező igény megfelelő ragsorba történő besorolásához szükséges okiratokkal és információkkal rendelkezett, birtokában volt az adós gazdálkodó szervezet zároleltárának, éves beszámolóinak, zárómérlegének, iratjegyzékének, a korábbi vezető tisztségviselőtől kapott szóbeli tájékoztatásnak, a korábban eljáró végelszámoló által megküldött végelszámolási zárómérlegnek, a végelszámolás során bejelentett hitelezők listájának és az időközben kézhez vett elsőfokú ítéletnek a jelzett követelés ügyében, így, a nyilvános és közhiteles cégnyilvántartási adatokkal együtt minden rendelkezésére állt ahhoz,

hogy a hitelezői igény d) kategóriába sorolásához szükséges feltételek fennállását megállapítsa és az annak való megfelelést igazolja.

- [14] Alaptalannak találta azt az alperesi hivatkozást, hogy a bejelentéskor nem volt indoka arra, hogy az "f" kategóriától eltérő besorolást kérjen a felszámolótól, mert a cég1 Kft. „f.a.” vagyonára és hitelezőire tekintettel 100%-os mértékű kielégítés volt várható, továbbá, hogy a cég1 felszámolója nem vehette volna nyilvántartásba a bank követelését, ezért nem kellett számolnia azzal, hogy a bank jogellenesen kerül a hitelezők közé. E körben az volt az álláspontja, hogy a felszámolóval szemben támasztott magasabb elvárhatósági mérce miatt még e körülmények fennállása esetén is elvárható lett volna a hitelezői igény d) pontba sorolását kérni, mert ez esetben bármi is történt volna a felszámolási eljárásban, az nem befolyásolta volna a felperesi követelés megtérülését. Utalt arra is, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, minden lehetséges eljárást megindított a ki nem elégített hitelezői igénye kapcsán.
- [15] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását. Megsértett jogszabályként a rPtk. 325.§ (1) bekezdését, a rPtk. 360.§ (1) bekezdését, a 2004. évi XXXIV. törvény (KKV tv.) 5.§ (1) bekezdését, a Csődtv. 54.§-át és a rPtk. 339.§ (1) bekezdését jelölte meg. Fenntartotta - az elsőfokú eljárásban előadott indokokkal - az elévülési kifogását, és érdemi védekezését is. Tévesnek ítélte az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját (ítélet [50] bekezdés) hogy a követelés d) kategóriába sorolásához szükséges dokumentumokkal rendelkezett, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által felsorolt iratok nem minősülnek a KKV tv. 5.§ (1) bekezdésében meghatározott okiratnak, szóbeli közlésre pedig hitelezői igénybejelentést nem alapozhatott. Továbbra is hivatkozott arra, hogy az cég2 Kft. "f.a." vezető tisztségviselője, cég2 ügyvezető már a végelszámolónak sem bocsátotta a rendelkezésére az iratanyagot, nem készített tevékenységet lezáró mérleget, a végelszámoló is csupán úgynevezett "nullás", tehát hiányos, az eszközoldaladon adatot nem tartalmazó végelszámolási zárómérleget tudott készíteni, amely mérleg volt a felszámolási nyitómérleg alapja is. Álláspontja szerint a felszámolási közbenső mérleg nem feleltethető meg a KKV tv. 5.§ (1) bekezdése szerinti okiratnak. Fenntartotta azt a védekezését is, hogy az cég2 Kft. „f.a.” nem felelt meg a "d" kategóriás besorolás feltételeinek, mert egy felszámolás alatt álló társaság, amelyet megszűntnek nyilvánítanak, nem tekinthető sem mikro-, sem kisvállalkozásnak, valamint arra, hogy a felperes kárát a cég1 Kft. „f.a.” felszámolója okozta a másik hitelező igényének téves besorolásával, sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása e védekezésre nem terjedt ki. A kárenyhítési kötelezettség elmulasztása körében utalt arra is, hogy a felperes a cég1 Kft. elleni felszámolási eljárásban elmulasztotta vitatni a bank hitelezői igényének nyilvántartásba vételét, holott egy ilyen eljárás eredményeképpen teljes kielégítése biztosított lett volna.
- [16] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.
- [17] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította. Egyetértett az elsőfokú bírósággal az elévülés kérdésében, nem értett egyet ugyanakkor az érdemi döntéssel. Kifejtette a Csődtv. 54.§ (1) bekezdésének helyes értelmezése szerint a felszámoló kártérítési felelősségét az rPtk. 339.§-a szerinti általános feltételeken túl az a mulasztás vagy magatartás alapozhatja meg, amely nem felel meg az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság követelményének. Kifejtette, jogértelmezési kérdés, hogy a törvény fogalomrendszeréből következik-e, hogy a felszámolás alatt álló cég esetén az "utolsó" éves beszámoló lehet a felszámolást megelőző év utolsó beszámolója, illetve, hogy a felszámolást megelőző év 3.§ szerinti mutatói megalapozzák-e a felszámolás alatt álló cég esetén a KKV minősítést. Úgy foglalt állást, hogy erre vonatkozó joggyakorlat hiányában e

jogszabályhely esetleges téves értelmezése és az ennek megfelelő eljárás nem minősíthető az elvárható gondosságot sértő magatartásnak, amely a kártérítési felelősséget megalapozná. Utal arra is, hogy a perbeli esetben a kár bekövetkezése és az ok-okozati összefüggés fennállása körében is legfeljebb addig lehetne eljutni, hogy az esetleges felszámolói mulasztás folytán annak az esélye veszett el, hogy cég1 Kft. felszámolási eljárásában a felperes "d" kategóriás hitelezővé váljon, de azt a kérdést, hogy ez biztosan megtörtént volna, nem lehet ebben az eljárásban eldönteni, mert e kérdésben jogerős, a felek jogviszonyát véglegesen rendező döntést csak a cég1 Kft. felszámolási eljárásában eljáró bíróság hozhatott volna.

- [18] A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a Gfv.III.30.135/2022/7. számú végzésével a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.
- [19] Egyetértett a másodfokú bírósággal abban, hogy a Cstv. 54.§ (1) bekezdésének helyes értelmezése szerint a felszámoló kártérítési felelősségét a régi Ptk. 339.§-a szerinti általános feltételekre is figyelemmel az a magatartás vagy mulasztás alapozhatja meg, amely nem felel meg az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság követelményének. Utalt arra, hogy az ítéltábla érdemben vizsgálta azt, hogy az alperes megsértette-e a tőle elvárható gondosság követelményét, holott az volt az álláspontja, hogy a kár bekövetkezése és az ok-okozati összefüggés fennállása körében legfeljebb addig lehetne eljutni, hogy annak az esélye veszett el, hogy a felperes d) pontos hitelező legyen, de ezt a kérdést jelen eljárásban nem, hanem csak a cég1 Kft. felszámolási eljárásában lehet véglegesen eldönteni. Kifejtette, hogy ezzel az állásponttal nem ért egyet, mert ebben az esetben nem az esély elvesztésének kérdésköréről van szó, mint például a perképviselőt ellátó ügyvédek ellen indított kártérítési perekben, ahol az egységes bírói gyakorlat szerint a per bírósága érdemben valóban nem vizsgálhatja azt a kérdést, hogy a károsult a jogi képviselője mulasztásának hiányában az előzményi pert megnyerhette volna-e. Ennek oka nyilvánvalóan az, hogy a kártérítési perben nem lehet érdemben megítélni, hogy az általában sok tényező, körülmény megítélését igénylő, gyakran bírói mérlegelésen is múló előzményi pernek mi lehetett volna a végkimenetele, ezért kizárt a „háttérper” lefolytatása. A konkrét esetben azonban nem erről van szó, hiszen annak a kérdésnek a megítélése, hogy egy adott felszámolási eljárásban a hitelező igénye a Cstv. 57.§ (1) bekezdés d) pontjába besorolható-e azért, mert kis- vagy mikrovállalkozásnak minősül, mérlegelést nem igénylő kérdés, eldöntése az KKV tv. 3.§ (2) vagy (3) bekezdésében foglaltak szerint két egyértelműen megállapítható adaton múlik.
- [20] Megjegyezte a Kúria, hogy a cég1 Kft. felszámolójának nyilatkozata alapján megállapítható – ahogyan arra a felperes helytállóan hivatkozott –, hogy a követelés besorolásra került volna „d” kategóriába, amennyiben azt az alperes eredetileg is megfelelően jelenti be, vagy a besorolást időben kifogással támadja. Ezért, bár igaz az, hogy a besorolásról végleges döntést valóban csak cég1 Kft. felszámolási eljárásában lehetett hozni, a jelen kártérítési perben ettől függetlenül kifejezetten vizsgálható, hogy a helyes besorolás az alperesnek felróható mulasztás miatt maradt-e el, mint ahogy a jelen perben kell abban a kérdésben is állást foglalni, hogy az alperes azzal, hogy nem kérte a Cstv. 57.§ (1) bekezdés d) pontjába sorolást, megfosztotta-e a felperest a kielégítés lehetőségétől, neki ezzel kárt okozva.
- [21] Kifejtette a Kúria, hogy a jogerős ítélet a kimentés vizsgálata körében tévesen jutott arra a következtetésre, hogy erre vonatkozó joggyakorlat hiányában a KKV tv. 5.§-ának esetleges téves értelmezése és az alperes ennek megfelelő eljárása nem minősíthető az elvárható gondosságot sértő olyan magatartásnak, amely a kártérítési felelősséget megalapozná. Abban egyetért ugyan a Kúria a jogerős ítélettel, hogy a Csődtv. 51.§ (3a) bekezdésének alkalmazása körében irányadó bírói gyakorlat analóg módon alkalmazható a felszámoló kártérítési felelőssége körében felmerülő felróhatóság megítélésénél is. Ám a perbeli esetben az adott tényállás alapján helyesen, a jogerős ítéletben foglaltakkal ellentétben az alperesnek, mint

felszámolónak az igénybejelentéssel kapcsolatos mulasztását nem olyan menthető téves jogértelmezés okozta, amely kizárná a kártérítési felelősségét az alábbiak miatt. Álláspontja szerint az alperes tévesen hivatkozott arra ebben a körben, hogy a felszámolás alatt álló cég eleve nem felelhet meg a KKV tv. 3.§ (1) bekezdésében meghatározott "mikrovállalkozás" követelményének. A Kúria hangsúlyozza, hogy ebben a kérdésben a felszámoló téves jogértelmezését – a fentiek szerint – menthetővé tevő eltérő bírói gyakorlat nem alakult ki, és az alapul fekvő jogszabályokból nem is lehet megalapozottan az alperesi állásponttal megegyező következtetésre jutni. Helyesnek találta a felperesnek azt a hivatkozását, hogy sem a KKV tv. sem pedig a Csődtv. nem tartalmaz olyan megszorító rendelkezést, hogy a „kis- vagy mikrovállalkozás” minősítést kizárólag a tevékenységét még folytató, vagyis végelszámolás vagy felszámolás alatt nem álló vállalkozások nyerhetnék el a felszámolási kielégítési sorrendben. Nem vitásan a KKV tv. 1.§-a meghatározza a törvény célját, amely a kis-, közép- és mikrovállalkozások vonatkozásában elsősorban azok fejlődésének elősegítése, versenyhátrányaik csökkentése. A rendelkezés szövege azonban azzal kezdődik, hogy a cél „a mikro-, kis- és középvállalkozások meghatározása” az ország joganyagában, s ezt támasztja alá a 3.§ (6) bekezdése is, mely szerint „ahol jogszabály „KKV-t”, „mikro-, kis- és középvállalkozást”, illetve „kis- és középvállalkozást” említ, azon, ha törvény másként nem rendelkezik, az e törvény szerinti KKV-t kell érteni”. Mindebből következően fel sem merül az alperes álláspontja szerinti jogértelmezés, ezért a Csődtv. 57.§ (1) bekezdés d) pontjába történő hitelezői igény besorolásánál sem lehet megkülönböztetést alkalmazni a hitelezők között aszerint, hogy még működő cégről van szó, vagy bármilyen, a státuszát érintő eljárás folyik vele szemben.

[22] Kifejtette ugyanakkor a Kúria azt is, hogy ettől eltérő kérdés, hogy a KKV tv. 5.§ (1) bekezdése azt is meghatározza, hogy a 3.§ szerinti mutatókat – vagyis azon paramétereket, amelyek alapján ebből a szempontból a vállalkozás státuszát megítélendő – az utolsó összevont (konszolidált) beszámoló, ennek hiányában éves beszámoló vagy egyszerűsített éves beszámoló adatai alapján kell meghatározni. Ezzel a jogszabály egyértelműen kifejezésre juttatja, hogy az adott vállalkozás esetén az Számviteli törvény szerinti okiratok alapján állapítható meg, hogy az adott vállalkozás közép- és kisvállalkozásnak (a továbbiakban: KKV) minősülhet vagy sem. A hivatkozott okiratokkal a felszámolás alatt álló cég is rendelkezik (vagy az Sztv. tv. szerint rendelkeznie kellene), hiszen a felszámolása elrendeléséig a vezető tisztségviselők kötelezettsége volt ezek elkészítése. A KKV tv. 5.§ (1) bekezdéséből ezért nyelvtani egyértelműséggel az következik, hogy a felszámolás alatt álló cég esetén is az „utolsó” éves beszámoló kell, hogy legyen az alapja a kis- vagy mikrovállalkozói minősítésnek, vagyis az adott hitelezői igény besorolásának. E minősítés szempontjából pedig nincs annak jelentősége, hogy utóbb a cég felszámolás alá került, és ettől kezdve valóban nem készít éves beszámolót, hanem a cég ezen létszakaszát illetően már a felszámolás számviteli feladatairól szóló 225/2000. (XII. 19.) Korm. rendelet tartalmazza a megfelelő rendelkezéseket, amelyek azonban annak 1.§ (1) bekezdéséből következően csak a felszámolás kezdő időpontjától a felszámolás befejezéséig alkalmazandóak.

[23] Utalt arra a Kúria, hogy a perbeli esetben jogértelmezési nehézséget kizárólag az okozhatott, hogy az adós felszámolási eljárását közvetlenül megelőző, 2007. évben valóban nem készült egyszerűsített éves beszámoló. Azonban ezt az adós korábbi vezető tisztségviselőinek nem is kellett elkészíteniük, hiszen az ebben a körben valóban egységes bírói gyakorlat szerint nem terhelte a vezető tisztségviselőt az éves beszámoló letétbehelyezésével kapcsolatos mulasztás, mivel az adós gazdálkodó szervezet felszámolásának kezdő időpontja megelőzte a letétbehelyezési kötelezettség teljesítésére az Sztv.-ben előírt határidőt (BH2013. 222.) Ebből következően a másodfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy emiatt az adós utolsó éves – azaz 2006-os – beszámolója, vagy az adós felszámolását megelőző év KKV tv. 3.§ szerinti mutatói megalapozhatták-e a KKV minősítést, és az ezek megállapításához szükséges

adatok egyáltalán az alperes, mint felszámoló rendelkezésére álltak-e, ezek alapján volt-e lehetősége arra, hogy a követelés „d” kategóriába történő besorolását kérje.

- [24] A másodfokú bíróság az alperes fellebbezését a megismételt eljárás eredményeként is alaposnak találta.
- [25] Kiegészíti a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú eljárás iratai és a másodfokú eljárásban csatolt iratok, a meghallgatott tanú és cég2 ügyvezető tanúk vallomása, valamint az elektronikus beszámoló portál adatai és a közhiteles cégjegyzék alapján az alábbiakkal:
- [26] Az cég2 Kft. 2006. évi beszámolója az Elektronikus Beszámoló Portál, illetve a Közhiteles Cégjegyzék adatai szerint közzétételre, illetve letétbe helyezésre nem került.
- [27] Az cég2 Kft. 2007. augusztus 13-i időponttal került kényszer-végelszámolás alá, cég2 ügyvezető ügyvezető képviseleti jogát a cégbíróság 2007. augusztus 13. napjával törölte. A végelszámoló a 2008. július 10-i levelében (37.G.20.193/2020/9/A/4. számú irat) tájékoztatta a felszámolót, hogy az ügyvezető, cég2 ügyvezető iratanyagot a végelszámolónak írásbeli figyelmeztetés és többszöri ígérete ellenére nem adott át, csupán szóbeli tájékoztatást adott arról, hogy a hitelezői igényeket meghaladó per alatt álló követeléssel rendelkezik, iratanyag hiányában azonban ezt a bizonytalan követelést figyelembe venni nem tudta, ezért - mivel a bejelentett követelések kielégítésére nem áll rendelkezésre fedezet - kezdeményezte a felszámolási eljárást. A felszámolási közbenső mérlegben (37.G.20.193/2020/9/A/9. számú irat) a felszámoló arról számolt be, hogy a végelszámolási zárómérleg szerint a cég vagyonnal nem rendelkezett, és hogy a korrigált nyitómérlegben feltüntette a cég1 Kft.-vel szembeni perben megítélt követelést.
- [28] cég2 ügyvezető volt ügyvezető az cég2 Kft. beszámolóinak elkészítésével ismeretlen időpontban megbízta könyvelő neve könyvelőt, aki 2006. és 2007. évi éves beszámolót elkészítette, azok ismeretlen időpontban, de már akkor készültek el, amikor az ügyvezető képviseleti joga megszűnt.
- [29] cég2 ügyvezető és a felszámolóbiztos 2008. szeptember találkoztak tanú ügyvéd irodájában, ahol a volt ügyvezető a felszámolóbiztosnak átadta a 2006, 2007 évi éves beszámolót és környezetvédelmi nyilatkozatot. A 2007. évi irat a "Kettős könyvvitelt vezető vállalkozások egyszerűsített éves beszámolója volt, amely 2008. február 10-i keltezéssel, 2007. január 1. és 2007. augusztus 12-i beszámolási időszakra vonatkozott, mérlegből és eredménykimutatásból állt. A mérleg a cég1 Kft.-vel szemben perben érvényesített követelést nem tartalmazta.
- [30] A felszámoló 2008. szeptember 18-án feljelentést tett cég2 ügyvezető ellen csődbűncselekmény alapos gyanúja miatt azzal az indokkal, hogy az ügyvezető nem adta át a cég teljes iratanyagát, csupán a 2006, 2007 évi mérleget és környezetvédelmi nyilatkozatot, és úgy nyilatkozott, hogy egyéb irat is rendelkezésére áll, de azokat nem találja. Ugyanezt a tájékoztatást adta a felszámoló a felszámoló bíróságnak is a 2008. szeptember 18-i levelében. A későbbiek során átadásra került: taggyűlési határozat, főkönyvi kivonat, engedményezési szerződések és egy letéti szerződés másolata. Hiányoztak a mérleget alátámasztó számviteli bizonylatok, a követelések analitikája, a korábbi szerződések. (37.G.20.193/2020/9/A/6. és 7. számú irat).
- [31] A nyomozóhatóság az eljárást cég2 ügyvezető szemben megszüntette azzal az indokkal, hogy a számvitel rendjének megsértése vétségét csak egy speciális jogalany, a gazdálkodó szervezet képviseletére jogosult személy lehet az elkövetője, cég2 ügyvezető azonban a felszámolás megindításakor már nem volt a Kft. ügyvezetője.
- [32] Az így kiegészített, pontosított tényállásra figyelemmel is egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság elévülés kérdésében kifejtett jogi álláspontjával, és az e körben felhozott indokokkal, továbbra sem ért azonban egyet az érdemi döntéssel.

- [33] A Csódtv. 54.§ (1) bekezdése szerint a felszámoló a felszámolás során az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal köteles eljárni. A kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség szabályai szerint felel. A Csódtv. e rendelkezése értelmében a felszámoló kártérítési felelősségét az a magatartás vagy mulasztás alapozhatja meg, amely nem felel meg az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság követelményének. Az alperes kártérítési felelősségének megállapításához a károkozó magatartást, a kár bekövetkezését és e kettő közti ok-okozati összefüggést a felperesnek kellett bizonyítania.
- [34] Az nem volt vitás tény a perben, hogy amennyiben az cég2 Kft. követelése a cég1 Kft. felszámolási eljárásában d) kategóriába került volna besorolásra, úgy teljes megtérülésre került volna sor. Az sem volt vitás, hogy az alperes nem kérte a követelés d) pontba sorolását. Az ok-okozati összefüggés fennállását ennek ellenére vitatta az alperes, lényegében arra hivatkozva, hogy a felszámolás alatt álló cég eleve nem lehet mikrovállalkozás, ezért nem került volna sor a d) pontos nyilvántartásba vételre, emellett hivatkozott e körben arra is, hogy a kárt a cég1 Kft. felszámolója okozta azzal, hogy a bank hitelezői igényét nyilvántartásba vette.
- [35] A Kúrai a hatályon kívül helyező végzésében egyértelműen úgy foglalt abban, hogy a felszámolás alatt álló vállalkozás is minősülhet KKV-nak az irányadó jogszabályok eltérő rendelkezése hiányában, ez az alperesi hivatkozás ezért alaptalan volt.
- [36] Az alperesnek a cég1 Kft. felszámolójának károkozó magatartására való hivatkozásának - mellyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítélete indokolást nem tartalmaz, ezért azt a másodfokú bíróság az itt írtakkal kiegészíti - nem volt jelentősége e perben. Az nem vitás, hogy ha az alperes a hitelező igény d) pontba sorolását kéri, és az ekkénti besorolásra sor is kerül, a felperes követelése megtérült volna, megfelelő besorolás kérésének elmulasztása tehát oka a bekövetkezett kárnak. Ha a kár bekövetkezésében a cég1 Kft. felszámolója is közrehatott, úgy felelőssége a felperes felé egyetemleges az rPtk. 344.§ (1) bekezdése alapján, de ez esetben is a felperes az alperestől a teljes kárösszeg megtérítését igényelheti az rPtk. 344.§ (2) bekezdése értelmében, ezért a cég1 Kft. felszámolójának esetleges kártérítési felelőssége sem tenné alaptalanná a felperesi keresetet.
- [37] A Kúria iránymutatása szerint a jelen ügyben kell eldönteni azt az ok-okozati összefüggés körébe tartozó kérdést is, hogy az cég2 Kft. követelése a cég1 Kft. felszámolási eljárásában d) pontos besorolást kapott volna-e, ha azt az alperes ekként bejelenti, mert ez mérlegelést nem igénylő kérdés, eldöntése az Sztv. (helyesen a KKV tv.) 3.§ (2) vagy (3) bekezdésében foglaltak szerint két egyértelműen megállapítható adaton múlik. Mivel a felperes a fellebbezési ellenkérelmében csupán állította, de nem igazolta, hogy a 2017. február 14-i levelére a cég1 Kft. felszámolója azt a választ adta, hogy nem vitatja a kért átsorolás megalapozottságát - a felszámoló 2017. február 21-i válaszlevele ugyanis ilyen közlést nem tartalmaz (37.G.20.193/2020/1/F/17. számú irat) - ezt a kérdést is el kellett döntenie a másodfokú bíróságnak. Leszögezte ugyanakkor a Kúria azt is, hogy az alperesnek az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság körében úgy kellett volna bejelentenie az adós hitelezői igényét (illetve utólag az átsorolásra vonatkozó igényét), hogy megjelöli, a Csótv. 57.§ (1) bekezdés d) pontjában kéri azt nyilvántartásba venni, amennyiben az ehhez szükséges iratok, adatok rendelkezésre állnak. Ezért a kártérítési felelősséget megalapozó magatartás megítélése körében is azt a kérdést kellett eldöntenie a másodfokú bíróságnak, hogy a felszámoló rendelkezésére álltak-e azok az iratok, amelyekkel a KKV minősítés megalapozható volt.
- [38] A KKV tv. 3.§-a (1) bekezdése szerint KKV-nak (közép- és kisvállalkozásnak) minősül az a vállalkozás, amelynek összes foglalkoztatotti létszáma 250 főnél kevesebb, és éves nettó árbevétele legfeljebb 50 millió eurónak megfelelő forintösszeg, vagy mérlegfőösszege

legfeljebb 43 millió eurónak megfelelő forintösszeg. A (2) bekezdés értelmében, a KKV kategórián belül kisvállalkozásnak minősül az a vállalkozás, amelynek összes foglalkoztatotti létszáma 50 főnél kevesebb, és éves nettó árbevétele vagy mérlegfőösszege legfeljebb 10 millió eurónak megfelelő forintösszeg, a (3) bekezdés szerint pedig, A KKV kategórián belül mikrovállalkozásnak minősül az a vállalkozás, amelynek összes foglalkoztatotti létszáma 10 főnél kevesebb, és éves nettó árbevétele vagy mérlegfőösszege legfeljebb 2 millió eurónak megfelelő forintösszeg.

- [39] A KKV tv. idézett 5.§ (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a 3.§-ban megjelölt mutatókat az utolsó összevont (konszolidált) beszámoló, ennek hiányában éves beszámoló vagy egyszerűsített éves beszámoló szerinti foglalkoztatotti létszám és nettó árbevétel vagy mérleg főösszeg alapján kell meghatározni.
- [40] Az idézett jogszabályi rendelkezések értelmében számviteli törvény szerinti okiratok alapján állapítható meg, hogy az adott vállalkozás KKV-nak minősülhet vagy sem, mégpedig a törvény 5.§-a szerint, az "utolsó" éves beszámoló vagy egyszerűsített éves beszámoló adatai alapján.
- [41] Azt a kérdést, hogy a jelen ügyben mely évre vonatkozó éves beszámoló alapján kell eldönteni, hogy az cég2 Kft. megfelelt-e a KKV minősítésnek, a Kúria eldöntötte, és azt az iránymutatást adta a másodfokú bíróságnak, hogy vizsgálja, az adós 2006-os éves beszámolója vagy az adós felszámolását megelőző év KKV. tv. 3.§ szerinti mutatói megalapozhatták-e a KKV minősítést, és az ezek megállapításához szükséges adatok egyáltalán az alperes, mint felszámoló rendelkezésére álltak-e, ezek alapján volt-e lehetséges arra, hogy a követelés „d” kategóriába történő besorolását kérje.
- [42] A Kúria iránymutatására figyelemmel a másodfokú bíróság a megismételt másodfokú eljárásban a Pp. 373.§ (5) bekezdésére figyelemmel, a Pp. 237.§ (3) bekezdés a) pontja szerinti anyagi pervezetés körében tájékoztatta a feleket arról, hogy az általuk hivatkozott KKV tv. 5.§ (1) bekezdését – tekintettel a Kúria Gfv.III.30.135/2022/7. számú végzése [40] bekezdésében kifejtettekre, melyhez kötve van – úgy értelmezi, hogy a felszámolás alatt álló cég esetén az „utolsó” éves beszámoló alatt a számviteli törvény szerinti utolsó, még elkészített éves beszámolót kell érteni, amely a perbeli esetben, az cég2 Kft. esetében a 2006. évi éves beszámolót jelenti.
- [43] Tájékoztatta másodfokú bíróság a feleket a Pp. 373.§ (5) bekezdésére figyelemmel, a Pp. 237.§ (3) bekezdés b) pontja szerinti anyagi pervezetés körében arról is, hogy a Pp. 266.§ (2) bekezdése alapján észlelte, hogy az cég2 Kft-nek az elektronikus beszámoló portálon 2006. évre vonatkozóan nincs közzétett éves beszámolója, valamint a közhiteles cégnyilvántartásában, a nyilvános cégiratok között sem található 2006. évre vonatkozó éves beszámoló.
- [44] Az anyagi pervezetést követően a felperes hivatkozott arra, hogy a 2006 évi éves beszámolót az ügyvezető a felszámolónak átadta, bizonyítékként a felszámoló által tett – kiegészített tényállásban rögzített – nyilatkozatokra utalt, és tanúbizonyítást elrendelését kérte arra vonatkozóan, hogy a 2006 évi „mérleg” alatt, melynek átvételét a felszámoló elismerte, a 2006. évi éves beszámolót kell érteni.
- [45] Az alperes az anyagi pervezetésre tett nyilatkozatában (7. sorszám) kérte figyelembe venni, hogy az cég2 Kft. nem rendelkezett 2006 évre hiteles, az elektronikus beszámoló portálon közzétett, illetve a nyilvános cégiratok között elhelyezett éves beszámolóval, így a felszámolónak nem állt rendelkezésére olyan hiteles irat, amely alkalmas lett volna arra, hogy az cég2 Kft. kisvállalkozói státuszát alátámassza, vagy igazolja. A felperes nyilatkozatára tett észrevételében (10. sorszám) hivatkozott arra is, hogy bizonylatokkal alátámasztott és a számviteli szabályoknak megfelelő beszámoló nem készült, ilyen nem került átadásra, nem

kerültek átadásra a beszámolót megalapozó számviteli okiratok, a felperes által becsatolt 2007. évi beszámoló sem mutatott hiteles képet, abban nem szerepelt a cég1 Kft.-vel szembeni követelés, a feltüntetett vevőkövetelés analitikáját sem adta át, és feltüntetett vagyont sem.

- [46] A másodfokú bíróság a megismételt eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként tényként állapította meg, hogy az cég2 Kft. vezető tisztségviselője a felszámolónak a könyvelő neve könyvelő által készített 2006. évi éves beszámolót adta át, a felszámoló által elismerten átvett „mérleg” alatt az éves beszámolót kell érteni. Bár cég2 ügyvezető maga sem volt teljes mértékben tisztában azzal, hogy az éves beszámoló miből is áll, az alperes azt nem vitatta, hogy a becsatolt 2007. évi éves beszámolót kapta meg, e tényből és a tanúk vallomásából ezért megalapozottan volt levonható az a következtetés, hogy a 2006. évi irati is ugyanilyen formátumú volt.
- [47] Megállapítható volt ugyanakkor a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az a tény is, hogy az éves beszámolók akkor készültek el, amikor cég2 ügyvezető már nem volt képviseleti joga, így az elkészített beszámolókat cégszerű aláírással nem láthatta el, az pedig már az elsőfokú eljárásban sem volt vitás, hogy a felszámoló nem kapta meg a mérleget és a főkönyvi kivonatot alátámasztó számviteli bizonylatokat.
- [48] A Számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 15.§ (3) bekezdése szerint a könyvvitelben rögzített és a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatóknak, bizonyíthatóknak, kívülállók által is megállapíthatóknak kell lenniük. Értékelésük meg kell, hogy feleljen az e törvényben előírt értékelési elveknek és az azokhoz kapcsolódó értékelési eljárásoknak (a valódiság elve). Az (5) bekezdés értelmében a beszámoló tartalma és formája, valamint az azt alátámasztó könyvvezetés tekintetében az állandóságot és az összehasonlíthatóságot biztosítani kell (a következetesség elve). A 20.§ (1) bekezdése szerint az éves beszámolót e törvényben meghatározott szerkezetben és legalább az előírt tagolásban, az 1-3. számú mellékletben előírt tételeket a megadott sorrendben, a tételek tovább tagolásának, illetve összevonásának szabályai figyelembevételével, bizonylatokkal alátámasztott, szabályszerűen vezetett kettős könyvvitel adatai alapján, világos és áttekinthető formában, magyar nyelven kell elkészíteni. A 20.§ (6) bekezdése kimondja, hogy az éves beszámoló részét képező mérleget, eredménykimutatást és kiegészítő mellékletet a hely és a kelet feltüntetésével a vállalkozó képviseletére jogosult személy köteles aláírni.
- [49] A kiegészített tényállás alapján egyértelműen megállapítható - annak ellenére, hogy a 2006. évi éves beszámoló nem vált ismertté a perben -, hogy a felszámolónak átadott, „éves beszámolónak” nevezett irat a Számv. tv. követelményeinek nem felelt meg. Az éves beszámoló abban az időpontban készült el, amikor cég2 ügyvezető már nem volt az cég2 Kft. vezető tisztségviselője, így azt alá sem írhatta, más személy pedig nem volt jogosult azt aláírni. Az éves beszámoló ezért nem felelhetett meg a Számv. tv. 20.§ (6) bekezdése szerinti követelményeknek. Emellett az elkészített beszámoló lapjául szolgáló számviteli bizonylatok hiányában – melyek nem kerültek átadásra a felszámolónak és nem is kerültek elő a felszámolási eljárás során – a beszámoló nem felelhetett meg a Számv. tv. fentebb idézett, 15.§ (3) és 20.§ (5) bekezdésében rögzített követelményeknek sem. Az átadott iratokat a felszámoló nem is használta fel, és nem is használhatta fel a nyitómérleg elkészítésekor, mert annak alapja a végelszámoló zárómérlege volt, amely az cég2 Kft. valós vagyoni helyzetének ismerete hiányában csak „nullás” adatot tartalmazott.
- [50] A fentiekből következően, a megismételt eljárásban az volt megállapítható, hogy az alperes nem rendelkezett 2006. évre vonatkozóan a KKV. Tv. 5.§ (3) bekezdése szerinti, a számviteli törvénynek megfelelő okirattal. Ebből pedig egyrészt az következik, hogy a cég1 felszámolója erre irányuló bejelentés alapján sem sorolhatta volna be jogszerűen az cég2 Kft. követelését d) kategóriába, másrészt pedig az, hogy az alperes nem sértette meg a tőle

elvárhatóság követelményét azzal, hogy a számviteli törvénynek megfelelő okirat hiányában nem kérte a cég 1 Kft. felszámolójától a követelés d) pontba sorolását.

- [51] Az alperes kártérítési felelőssége törvényi feltételei hiányában az alperesnek a kárenyhítési kötelezettség elmulasztásával kapcsolatos védekezésével a másodfokú bíróságnak már nem kellett foglalkoznia.
- [52] A fentiekből következően az elsőfokú bíróság tévesen, a Csődtv. 54.§-ának megsértésével állapította meg az alperes felelősségét, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.
- [53] Az alperes fellebbezése eredményes volt, ennek okán az első- és másodfokú, valamint a felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperes köteles a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján a pernyertes alperes költségeit megfizetni, ezért mellőzte a másodfokú bíróság az alperes elsőfokú perköltség és eljárási illeték fizetésre kötelezését, és a felperest kötelezte az alperes által felszámított első-, másodfokú (1.560.074 forint ügyvédi munkadíj, 1.664.000 forint másodfokú eljárási illeték), valamint a Kúria által a felülvizsgálati eljárásban megállapított (500.000 forint) perköltség megfizetésére, az ügyvédi munkadíj összege a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés b) pontja szerint számított. Kötelezte továbbá a felperest az alperesi beavatkozó első- és másodfokú eljárásban az IM rendelet szerint felszámított és a tevékenységgel arányban álló, mérsékelt összegű ügyvédi munkadíj megfizetésére.
- [54] Az eljárásban a felperes személyes költségfeljegyzési jog kedvezményében részesült, így pervesztesként a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján köteles a feljegyzett illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 78.§ (4) bekezdése szerint fizesse meg, egyúttal a polgárim és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján tájékoztatta a felperest az esedékesség időpontjáról, amellyel a határozat jogerőre emelkedésének időpontjától számított 60. nap a másodfokú határozat jogerőre emelkedésének időpontja pedig azonos a másodfokú határozat keltével, valamint a fizetés során a közlemény rovatban feltüntetendő adatokkal. Tájékoztatja arról is, hogy ha az illetékfizetési kötelezettségének határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékről szóló törvény rendelkezését és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Pécs, 2023. december 13.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró